

Scénář k rozhlasové reportáži – Základní škola Davle

Miloslava Kačírková

*89 – komunisti už ne, ale jak dál?
Obyčejný život plný paradoxů
Obyčejná máma a její skok do svobody*

1. vstup:

- Jak se stalo, že se z holky, která vyrůstala v typické rodině z dob československého socialismu, stala vedoucí osobnost sametové revoluce na jedné malé vesnici? Míla Kačírková se narodila 17.7.1955 v Praze Strašnicích. Vyrůstla v rodině oddaných komunistů. Byla dítě jako mnoho jiných a nestarala se o to, v jakém režimu žije. Občas ji ale něco zarazilo. Například asi ve 4. třídě jela na výměnný pobyt do východního Německa a viděla u své kamarádky Ute, že mají v domě obchod a dílnu, které oni sami vlastní a provozují.

Pamětnice:

Ten šok, že existuje nějaké jiné vlastnictví, než to co jsem znala já tady odtud, jakože všechno patří všem a že ta dílna a ten krám patřil opravdu té jejich rodině a přitom oni byli taky socialistický stát, tak jsem si říkala, aha a tohle jde?

2. vstup:

- Míla byla nadšená Jiskřička a později Pionýrka, chodila do průvodu na 1. máje. Netušila, že probíhají nějaké procesy a lidé jsou za názor posíláni do vězení a lágrů. Největším šokem pro ni byla okupace v srpnu roku 1968. Viděla přijet tanky. Na sídlišti, kde tehdy bydleli s rodiči, jim do oken mířilo dělo. Na vlastní kůži zažila v Praze střílení na ulici.

Pamětnice: *A najednou slyšíme, jak za námi prostě utíkají, křičí lidi a tak jsme prostě začali utíkat také a vlastně jsme, tam byl první krám, který byl volný byla ta lékárna, tak jsme do toho všichni jakoby vltli, vlastně tam jel transportér a na něm byli ruští vojáci a stříleli, normálně v té ulici prostě stříleli po lidech, vůbec ani nevím, co je tehdy k tomu vyprovokovalo, ale takové věci se prostě děly, že člověk měl ten pocit toho nebezpečí.*

3. vstup:

- To vše vedlo asi k tomu, že se z ní stala v 89 vůdčí osobnost revoluce na malé vesnici. Objížděla a přesvědčovala lidi na vsích, že teď a tady je ta pravá doba na změnu režimu, že mají jít do generální stávkky. Ale vesnice není Praha. Tady se lidé báli vyjádřit svůj názor. Někteří dokonce šli přímo proti ní! Honili ji v autě, aby se k lidem nedostala a nemohla je přemluvit, ať stávkují.

Pamětnice:

Jsem tady šla po vsi z práce domů a vůbec jsem nevěděla, jestli mě druhý den zavřou, jestli mě zastřelí, jestli děti už se nikdy nedostanou na školu, to bylo opravdu pár dní, kdy nebyla jistota vůbec ničeho.

4. vstup:

A přesně těmhle lidem se za pár dní paní Kačírková postavila. Naplno řekla místním komunistům, kteří se chtěli přidat ke stávkujícím jako by nic, že vedle ní si tedy rozhodně nestoupnou!

Pamětnice: *A to sem si v tu chvíli řekla, tak to hoši teda ne, fakt ne, já s vámi do toho nejdu, že ať si to udělají, jak chtějí, ale že já je tam prostě nechci.*

5. vstup:

- Na rok 89 vzpomíná s nadšením, podle ní to byla skvělá událost, převratná doba. Byla jednou z těch obyčejných lidí, kteří se nebáli změny, nelekla se nátlaku a šla za svým snem - svobodou. To ostatně dokonale dokládá i její životní krédo...

Pamětnice: *Být upřímná a autentická a mít možnost říkat svobodně, co si myslím.*